

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 131 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD, KRF og FK) mod 9 (FP).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 17:

Forespørgsel til udenrigsministeren, miljøministeren og industriministeren:

»Hvilke forslag til en handlingsplan, nationalt som internationalt, vil regeringen fremlægge på baggrund af Brundtland-rapporten?«

Af Helle Degn (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt (omtrykt – udvidet til også at omfatte miljøministeren og industriministeren) 24/11 87. Fremme af forespørgslen vedtaget 27/11 87).

Begrundelse

Helle Degn (S):

Socialdemokratiets motivering for forespørgslen her i dag er Brundtland-kommissionens enkle spørgsmål: Kan Jorden bære? Hvad er vores fælles fremtid? Det synes vi Folketinget skal have lejlighed til at drøfte.

I foråret 1987 forsøgte vi os med en første Brundtland-debat. Dengang kom, som man siger det i disse dage . . . Der er lidt støj på linjen, men vi prøver igen . . .

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg kan slet ikke acceptere den støj, der er overalt i salen. Der er oven i købet nogle, der ikke hører, hvad jeg siger! Værsgo, fru Helle Degn.

Helle Degn (S):

Tak, hr. formand!

Meget apropos støj på linjen: Det kan der jo være på mange måder, men vi prøver igen med en debat om Brundtland.

Hvad gør vi, når industriudviklingen slider for hårdt og for hurtigt på miljøet til, at det hele

bare kan fortsætte? Det er jo, som også journalist Knud Vilby siger det, som at trække mere på bankkontoen, end den kan bære, vel at mærke ikke blot i den forstand, som Venstres formand er så optaget af i disse dage, men i den langt større og væsentligere forstand, at de ressourcer, som fremtiden skal bygges på, forsvinder.

Folketinget besluttede sig i foråret 1987 for, at en national og en international handlingsplan skulle udarbejdes, og Danida har nu første del af sin og ministerens plan klar. Den synes vi skal drøftes af partierne. Vi synes også, der er behov for at give signaler fra flere ministres side om det videre arbejde med at besvare de store udfordringer, der ligger i Brundtland-rapporten.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Forespørgslen er stillet til tre ministre, og det er helt forståeligt i betragtning af Brundtland-rapportens karakter. Miljøministeren og industriministeren har af praktiske årsager bedt mig besvare forespørgslen, men mine to kolleger er i salen, parate til at deltage i debatten om vores fælles besvarelse.

At jeg meget gerne besvarer denne forespørgsel på regeringens vegne, er naturligt, når vi ser tilbage på Brundtland-rapportens historie. Regeringen har nemlig i FN-regi i høj grad medvirket til, at Brundtland-kommissionen blev nedsat, og at den fik mulighed for at udarbejde sin rapport. Via styrelsesrådet for FN's miljøprogram, UNEP, lykkedes det at få vedtaget en resolution på FN's generalforsamling i efteråret 1983, hvorefter kommissionen blev nedsat med Gro Harlem Brundtland som formand, og i de efterfølgende år bidrog Danmark sammen med enkelte andre lande, især Canada, Japan, Holland, Finland, Norge og Sverige, til kommissionens arbejde. Det skete dels ved fremsendelse af forslag til kommissionen, dels ved ydelse af finansielle bidrag til kommissionens arbejde, der jo udelukkende var baseret på frivillige bidrag.

For at opnå en enstemmig vedtagelse i 1983 i FN's generalforsamling af den resolution, ifølge hvilken Brundtland-kommissionen blev nedsat, blev det stillet som en betingelse af såvel de østeuropæiske lande som nogle udviklingslande, at man samtidig gik i gang med for-